

XXVI Concurs de Traducció

Curs 2025-2026

Francès **BATXILLERAT** – 2a Fase

APPANAH, Nathacha (2025) : *La nuit au cœur*, France : Gallimard.

El maig de 1998, una jove que acaba de complir vint-i-cinc anys corre d'una habitació a l'altra d'una casa per escapar del seu company. De lluny, podria semblar un joc, perquè de vegades fan voltes a la taula del menjador, fan veure que van a l'esquerra, a la dreta, i fan caure cadires. Ell l'acaba atrapant; és molt més alt i fort que ella. El temps que això dura, un minut o cinc o deu, no té gaire importància. El que importa és el fregament sord/la fressa sorda dels seus cossos que lluiten i, de tant en tant, el soroll sec d'una bufetada, el so buit d'un cap que pica contra la paret. La dona aconsegueix desfer-se de l'home, surt titubejant de la casa i fuig corrent pel carrer, cap a la dreta. En aquelles hores fosques i despietades, no arriba gaire lluny. Sent una por intensa/ està terriblement espantada. L'home la segueix en cotxe, accelera, s'atura, torna a accelerar. La sorprèn/La il·lumina amb els fars i, enmig de la llum groga, el que es dibuixa és una silueta mig humana, mig animal, però això tampoc no té gaire importància. El que compta és la solitud de la nit, els rugits del motor semblants a una amenaça i els gossos que lladren/borden. El que compta és el seu cor que està a punt d'explotar, com una granada. Acaba pujant al cotxe, no recorda exactament per què. En aquell moment del vespre, sap que és a prop de la mort, però saber-ho no la fa més lúcida. Saber-ho no la fa més perspicaç, ja que ha pujat al cotxe per pròpia voluntat. Potser pensa que obeir-lo una darrera vegada li donarà una oportunitat.

El desembre de 2000, una dona de trenta o trenta dos anys corre per escapar del marit. En el moment d'escriure aquestes línies, ningú recorda exactament la seva edat. Ni la seva mare, ni el seu fill, ni les seves germanes. Agafa el mateix camí per on va a córrer/ fa fúting cada setmana, cap a la muntanya. Aboca tota la seva energia en aquesta cursa, que és una fugida; tot el seu cos està travessat per una mena d'instint elèctric, sense cap lògica. No invoca un déu, ni els seus pares, sinó l'alba, que és la que li donarà una oportunitat, la de ser vista per un veí, la de poder [...] endinsar-se en els camps. De moment, encara corre enmig de la foscor, encara enmig de la nit. [...] No veu absolutament res; només sap que és a la carretera perquè els seus peus piquen l'asfalt. El que dura la cursa, cinc minuts, deu o vint, ningú no ho ha sabut mai. Sent arribar un cotxe i sap, sense girar-se, que és el seu marit al volant. [...]